

A Városi Könyvtár idén is kiveszi részét a Magyar Kultúra Napja egy hetes rendezvénysorozatából, kedden este is könyvbemutatóra várták az érdeklődőket.

Nem szokványos kezdeményezések

Szép kivitelezésű, tetszetős kiadványként emlegette felvezetőjében **Ambrus Lajos** *A sünkirályfi* című meseválogatását

P. Buzogány Árpád

újságíró, az est házigazdája, majd a költő, író és szerkesztő korábbi munkásságáról és a könyv tartalmáról beszélt a szép számban megjelent érdeklődőknek. Az újságíró fontosnak tartotta kiemelni, hogy az 1941-ben született Ambrus Lajos korondi író a rendszerváltást követő évben 1990-ben megalapította a Firtos Művelődési Egylet civil szervezetet, és egy lapot is alapított, a *Hazanéző* t.

Ez utóbbi a forrongó időszakban nem lett volna talán feltűnő, de hogy elindítása Korondon történt, nem volt szokványos kezdeményezés – fogalmazott a házigazda. Ambrus Lajos volt az, aki kezdeményezte a *Hazanéző* könyvek sorozatának kiadását, illetve a község központjában felállított **Miholcsa József** *Erős várunk nekünk az anyanyelv* című monumentális térkompozíciójának felállítását is.

Ambrus Lajos az Erdélyi Magyar Írók Ligájának, illetve a Magyar Írószövetségnek is tagja. Elhangzott, hogy több műfajban is alkot és közöl, mint a vers, a novella és az elbeszélés, valamint a gyermekirodalomhoz köthető számos mese, történet, illetve mondafeldolgozás. Első novellás kötete *A korondi nézőedény* címmel 1982-ben jelent meg, ezt követte *A lopott hold* című verseskötete, illetve több színvonalas alkotás.

A sünkirályfi kötet a Kriterion kiadványa, és **Forró Ágnes** ismert illusztrátor rajzai teszik még színeesebbé az amúgy is ízes, székely történeteket. A szerkesztő

Jakabffy Tamás

a szerző korábbi, 1996 és 2006 köteteiből válogatta össze a tekintélyes terjedelmű, hetvenhárom mesét tartalmazó könyv anyagát. Ebben nem csak mesék, de rövidebb, tréfás, anekdotaszerű történetek is vannak Korondról, ennél fogva nemcsak gyermekeknek, hanem felnőtteknek is ajánlják a könyvet.

Ideges kecske, griffmadár és kukorékoló róka

A könyvbemutató alkalmából kedvcsinálóként **Sarkadi Zoltán** színművész tolmácsolásábanhárom mesét is hallhatott a közönség.

Ebből is kiderült, hogy az író rövid, velős mondatai jól visszaadják a szülőfalujában és a Sóvidéken élő emberek jellegzetes, csavaros észjárását. Ezek a tömör szópárbajok utalnak arra, hogy ezeknek az embereknek a röviden való szólása nem célnélküli – hallhattuk a könyv bemutatásában. A tréfás történetek mellett szép számban találhatunk hiedelemtörténeteket is például a boszorkányok pogácsájáról, az ellopott temetőbeli keresztfáról, de a szereplők közt fellelhetünk ideges kecskét, kukorékoló rókát, és bivalyon lovagló papot is. A jól ismert meseszereplők is helyet kaptak Ambrus Lajos történeteiben is, mint a királyok, királykisasszonyok, boszorkányok, vasorrú bábák, de olvashatjuk a griffmadár, a táncos bárány, és a félig nyúzott bakkecske történeteit is.

Nem hiányzik a mindenkit jól elverő botocskáról szóló történet sem, de ezúttal a korondi, vagy Korond közeli változattal ismerkedhet meg az olvasó. Az állatok is éppen olyan szereplők tehát ezekben a mesékben, mint az emberek, vagy az emberszerű mesealakok. Ez nem is furcsa, hiszen Ambrus Lajos szerint az állatokkal is megeshetnek hasonló történetek, amik általában az emberre jellemzőek. Ilyen történetet olvashatunk az ideges kecskéről is – mondja az est házigazdája.

A kötet nyelvezetét tekintve P. Buzogány Árpád szerint figyelemre méltó kiadványról beszélhetünk, mert a szereplői úgy gondolkodnak, mint a sóvidéki, korondi vagy egyáltalán a székely emberek. Ennek köszönhetően a népi szólások és a tájszavak is sűrűn elhangzanak a szájukból, ezért az író, hogy megkönnyítve az olvasó dolgát, a kötet végén szómagyarázatot is fűzött ezekhez. Ezek a szófordulatok a magyar irodalomban is külön értéket jelentenek.

Nem hagyta abba a pap a beszédet, csak befejezte

P. Buzogány Árpád a kötet bemutatása után Ambrus Lajosnak adta át a szót, viccesen megjegyezve, hogy esetleg cáfolja vagy erősítse meg az elmondottakat. Ő pedig rögtön egy gyermekkori történettel kezdte beszédét, bizonyítva, hogy az a bizonyos tarsoly kimeríthetetlen. Nevetve biztosította a hallgatóságot, hogy nem fognak úgy járni vele, mint ő, amikor nagyapjával templomba ment. Egy idő után gyermekként nagyon elunta magát, és megkérdezte nagyapját, mikor fejezi be a pap a beszédét. A nagyapja pedig rávágta, hogy befejezte már, csak nem tudja abbahagyni. Ambrus Lajos az a fajta író, aki szóban is hűen tükrözi írásainak lényegét. A közönség egy percre sem unatkozhatott az egymást követő igaztörténeteket és tréfás megjegyzéseket hallgatva.

A magyar-román szakos tanárból íróvá válásának története **Varró János** író, szerkesztő biztatásával indult, aki arra kérte, írjon Korondról egy jó faluregényt. A fiatal tanárember nem

tudja, mi az, hogy nem – magyarázza Ambrus Lajos, hogyan csöppent bele a falusi emberek hétköznapijaiba. Először nem értették az öregek, miért jár közéjük egy tanárember kártyázni, aztán rájöttek, hogy figyeli őket. Ettől kezdve másfél éven keresztül mindenki arra törekedett, hogy valami szenzációsat mondjon. Akkor jöttem rá - mondja Ambrus Lajos -, hogy van Székelyudvarhely, van Korond vagy van Farkaslaka, de nem olyan, mint amilyennek az író akarja látni, hanem olyan, amilyent ezek az emberek produkálnak. Így jutott el a mesevilágig, és a gyönyörű mondavilágig.

A tündérmesék, a tanító mesék, az állatmesék és az életszerű történetek egy gyönyörű nyelvi világban, a népmesék nyelvi világába vannak becsomagolva – mondja. Ambrus Lajos szerint nem is annyira a gondolatvilágukban, sokkal inkább a nyelvi szépségükben van a titok, és a Kultúra Napja alkalmával pedig ezzel adózunk, hogy kimondjuk, a mi igazi hazánk a magyar nyelv. Csak az anyanyelvünkben vagyunk igazán otthon, ami se nem szebb, se nem csúnyább, mint más nyelv, de a miénk – magyarázza ezzel a fent említett térkompozíció lényegét is.

Az úton is verset írt

A humor azt hiszem olyan, mint a szeretet: minél többet adsz, annál többet kapsz vissza – válaszolta az író arra a kérdésre, hogy mára mi maradt meg a régi székely humorából. Viccesen megjegyzi, ezeket a történeteket ő csak ellopta, és talán el is rontotta.

- Volt egy **Simó Ilona** nevezetű óvónő, akit hallgatva a csoda megölt. Ebből a tanult fehérnépből ömlött a szebbnél szebb mese. Némelyiket ő szülte, de volt, amit olvasott – mesél tovább az író arról, milyen források segítették őt írásaiban. De ott volt Parajdon

Bíró Mihály

is, egy egyszerű parasztember, aki Ambrus Lajos szerint nagyszerű mesélő mivoltát tekintve hasonmása volt a fent említett óvónőnek. Hallgatói kérdésre azt is elmondta, hatással volt rá, és jó barátságban is éltek

Páll Lajos

költő-festőművésszel is.

A beszélgetés végén Ambrus Lajosból kibújt a magyartanár is, hiszen az úton Székelyudvarhely felé születettBújócska című versét felolvasva a közönségnek kellett kitalálni a versszakok utolsó szavait. A könyvbemutató végén az érdeklődők meg is vásárolhatták A sünkirályfi című kötetet, amelyet természetesen dedikált is az író.